

Ana Dragomir

Copacul

LITERAȚI

Ilustrații de
Ionuț Robert Olaru

*Familiei mele și tuturor Copacilor din lume,
inclusiv Copacului meu.
Întotdeauna vei rămâne Copacul meu,
Copacul amintirilor.*

Copacii simt. Copacii văd. Copacii trăiesc.

Sunt un copac...

Iar asta e povestea mea.

17 Noiembrie 1558

Copacul

M-am născut dintr-o sămânță mică și ovală, ca majoritatea copacilor din lume. Nu aveam nimic special. Nicio ramură întortocheată sau fructe gustoase. Eram un copac obișnuit, într-un câmp galben, plin cu grâu. În depărtare se vedea o casă mică și sărăcăcioasă din lemn, iar în spatele ei, la mare depărtare, se afla un mic castel, unde lucrau părinții lui Thomas.

Thomas era un băiețel foarte special pentru mine, deoarece, vedeți voi... el m-a plantat, iar fără el nu aș fi existat și nu aș fi putut povesti ce s-a întâmplat. Thomas era înțelegător, aventuros și inventiv. Asta era el. Înțelegere, aventură și inventivitate.

În data de 17 noiembrie 1558 s-a întâmplat ceva foarte important în istoria mea și

a Angliei. Eu m-am născut și Elizabeth I a fost încoronată regină a Angliei. Thomas m-a plantat ca semn de respect și de lungă domnie pentru noua lui regină, Elizabeth. Și a fost o domnie lungă: 44 de ani.

17 Noiembrie 1558

Thomas

Mă aflu într-un câmp. Un câmp galben de grâu. În jurul lui sunt dealuri și în depărtare se află castelul unde lucrează părinții mei. Mă întind pe spate și mă afund în lanul înalt. Privesc în sus, la cer. Astăzi e soare și totul e minunat.

Sunt păsări și mici viețuitoare care mișună de colo-colo, încercând să supraviețuiască, la fel ca noi. Norii se mișcă alene, par pufoși, albi și probabil moi, dar cine știe cum sunt ei cu adevărat?

Nimeni nu i-a atins sau nu a stat vreodată pe ei. Cred că ar fi minunat să stai pe nori, acolo sus, sus, sus unde nu te poate vedea nimeni, dar tu vezi tot. Să observi și să visezi. Mă ridic încet și mă apropiu de casă. Nu știu cât timp am stat acolo, cufundat în lanul de grâu și

în propriile gânduri. Mama mă cheamă la masă și intru, ascultător, în casă.

— L-am auzit pe Conte vorbind cu Contesa, spune tatăl meu.

— Serios? Ceva interesant de care ar trebui să știm și noi? Întreabă mama.

— Ceva extrem de interesant. Regina Mary a murit.

Ce? îmi spun. A murit? Și mă aud întrebând cu voce tare:

— De ce? Cum? Cine va fi rege acum?

Mama și tata, care nici nu mă băgaseră în seamă până acum, adânciți în propriile gânduri, se uită deodată la mine și mă prind nepregătit.

— Fiule, asta e o treabă de oameni mari. Nu trebuie să te gândești la moarte acum, ai înțeles? Ești prea mic pentru asta, spune mama.

Nu sunt prea mic. Am zece ani. Parcă îmi vine să o contrazic, să încerc să aflu mai multe detalii despre ce se întâmplă. Până la urmă, vorbim despre viitorul nostru.

— Pe noua regină – și accentuează ultimul cuvânt – o cheamă Elizabeth, spune tata.

— Elizabeth?

— Da, este cea de-a doua fiică a regelui Henry, îmi răspunde tata.

— Dar credeam că Regina Mary nu avea frați și surori.

— Scumpule, este complicat. O să înțelegi când o să fii mai mare. Acum fii bun și du-te să aduci niște ouă, zice mama.

Oare de ce face asta? Mă protejează? Suntem cumva în pericol? Gândurile mele încep să o ia razna, să se răsucească în toate părțile, ca și când ar fi niște animale sălbatice care fug și fug și se agită non-stop. Spun:

— Bine, mamă, sigur!

Mama zâmbește și mă pupă pe obraz, apoi se întoarce cu spatele și continuă să frământa aluatul de pe masă.

Ies din casă și mă îndrept spre cotețul găinilor. Iau trei ouă, destul pentru trei persoane, dar mai zăbovesc puțin prin curte fiindcă îi aud pe părinții mei vorbind despre moartea fostei regine și despre ce ar trebui să îmi spună și ce nu. Îi las să discute, fiindcă veștile astea sunt foarte importante și știu că o să se oprească imediat ce intru în casă.

Mă uit în jur, locul este destul de pustiu. Simt că ar mai avea nevoie de ceva. De

ceva mare, verde și stufos. O pată de culoare în peisajul simplu și galben. Un Copac! Îmi vin atât de multe idei în minte. Atât de multe întâmplări care ne vor rămâne în minte. Îmi spun: *O să am grijă de el, îl voi vizita cât de des cu putință. Mă voi urca în el și o să fie ca și când aș sta pe nori! Ca și cum aș zbura și nimeni nu m-ar vedea. Doar eu și el, el și cu mine! Vom fi prieteni de nedespărțit și ne vom spune toate secretele. Oh, va fi minunat!* Alerg în casă și scap ouăle pe jos, din greșeală. Părinții mei sunt în mijlocul unei discuții aprinse, dar mie nu îmi pasă. Strig cât mă ține gura:

— Pot planta un copac?!

Mama și tata mă privesc uimiți, cu gurile căscate.

— Un copac? se miră tata.

— Scumpule, ți-e bine? mă măsoară mama din priviri, din cap până în picioare, unde stau ouăle sparte.

— Da, mi-e bine, doar vreau să plantez un copac.

— Păi, din punctul meu de vedere n-ai decât să plantezi un copac, zice tata.

— Îl poți planta în semn de respect pentru noua domnie a reginei, adaugă mama.

— Oh, super! Pot să îl plantez acum?

Mama se uită puțin ciudat la mine.

— Acum? Nu e cam târziu? În jumătate de oră e gata masa...

— Dacă îl plantăm în aceeași zi în care începe domnia reginei, va fi și mai bine și mai plin de respect, adaug eu, încercând să par convingător.

— Băiatul are dreptate... mă ajută tata.

— Bine, atunci. Du-te cu el, Roger, nu îl las singur afară seara.

— Bine, zice tata. Hai să mergem, copile.

Sunt așa de fericit! O să am un prieten adevărat, care n-o să mă judece niciodată. Ies din casă împreună cu tata și mergem în atelier. Are o grămadă de ustensile și semințe și alte chestii interesante acolo.

Se ridică pe vârfuri și deschide un dulăpior mic din lemn, de unde scoate o punguță de piele maro. O deschide și în palmă îi cad niște semințe.

— E o perioadă bună pentru plantare. Ar trebui să răsară repede.

Iau câteva dintre ele și mă duc afară. Alerg în locul unde am stat și am visat cu ochii deschiși și le pun cu grijă pe pământ. Tata mă ajunge din urmă și se lasă cu grijă în genunchi lângă mine. Ne uităm unul la celălalt și zâmbim larg, apoi ne punem pe săpat. Plantăm semințele.

